

Tuần Báo Vô Vi

6 tháng 11 năm 2016

Số 315

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- PThư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Nơi nào thanh bạch nhất ?
2. Muốn có hòa bình thì phải làm sao ?
3. Ai là chủ động tình thế ?
4. Tại sao tu hành không đồng nhất ?
5. Điển thanh điển trực do đâu hình thành ?
6. Ánh sáng tỏa tươi đẹp do đâu hình thành ?
7. Phán lại người mà mình từng kính trọng hậu quả sẽ ra sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Monaco, 17/01/99 5 : 25 AM 1) Hỏi: Nơi nào thanh bạch nhứt ? Đáp: Thừa nơi điền giới thanh bạch nhứt, nó cũng là nguồn gốc hóa hóa sanh sanh. Kệ : Điền thanh cảm hóa tất các ngành Chuyển hóa thâm sâu chuyển giải thanh Thực chất tràn đầy trong phát triển Quy nguyên thanh tựu thật là thanh.	Monaco, 18/01/99 3 : 00 AM 2) Hỏi: Muốn có hòa bình thì phải làm sao ? Đáp: Thừa muốn có hòa bình thì phải hít nguyên khí của càn khôn vũ-trụ hiệp nhứt cùng Trời Đất, thông suốt và an vui thì tâm thức mới cảm thức giá trị hòa bình từ cơ tạng thống nhứt, nhiên hậu mới có hòa bình. Ngược lại chỉ có nói mà không hành thì làm sao có hòa bình. Kệ : Thực hành thức giác từ bên trong Hóa giải tâm tư giữ một lòng Thiên địa hữu tình nhơn loại hóa Hòa bình xây dựng tự ngoài trong.
Monaco, 19/01/99 7 : 55 AM 3) Hỏi: Ai là chủ động tình thế ? Đáp: Người ném đá dẫu tay chủ động tình thế, sự thật là sự thật sẽ không tồn tại. Kệ : Chính mình hại mình chẳng phá (dùm) ai (8) Thiếu trí không minh rõ thanh đài Khổ cực chính mình không tiến bước Thở than vô ích chẳng có tài.	Monaco, 20/01/99 5 : 00 AM 4) Hỏi: Tại sao tu hành không đồng nhứt ? Đáp: Thừa tu hành không đồng nhứt vì tâm còn trược, nói ngọt nhưng tâm cay đắng, muốn làm lợi cho chính mình thì sẽ bị trật đường đi, phần hồn không tiến hóa nổi. Kệ : Tham lam tự tạo cảnh u tối Thiếu trí không mở khó ngồi nơi cao Lập luận không thông không hợp nhứt Thiếu hành tâm trược khó đôi trao.
Monaco, 21/01/99 3 : 35 AM 5) Hỏi: Điền thanh điền trực do đâu hình thành ? Đáp: Điền thanh điền trực do tâm hội tụ. Kệ : Điền thanh phát triển vô cùng tiến Điền trực giới hạn tạo phước duyên Nguyên lý không ngừng uyển chuyển chiếu Trí tâm thanh giới cảm giao liền.	Monaco, 22/01/99 8 : 50 AM 6) Hỏi: Ánh sáng tỏa tươi đẹp do đâu hình thành ? Đáp: Ánh sáng tỏa khắp mọi nơi do sức nóng của mặt trời quang chiếu phân phối khắp mọi nơi, có sức sống ấm áp trong tự nhiên và hồn nhiên cấu thành nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên phù sanh tại thế. Tối sáng tương giao, sanh trụ hoại diệt và hồi sinh liên tục như vậy, mới bùng nổ quả địa cầu lỏng lách và sống động. Xác người cũng vậy, có nóng có lạnh gọi là tiểu thiên địa, cơ cấu hấp thụ điện năng của mặt trời mặt trăng mà sống, liên hệ với nhau không ngừng nghỉ. Kệ : Quang chiếu thanh cao rất nhiệm mầu Tròn vo chuyển hóa khí thâm sâu Phong ba di động toàn thanh khí Hóa hóa sanh sanh tự kết tầu.

Monaco, 23/01/99 3 : 05 AM

7) **Hỏi:** *Phản lại người mà mình từng kính trọng hậu quả sẽ ra sao ?*

Đáp: Thừa phản lại người mà mình đã từng kính trọng, thì uất khí sẽ tràn ngập nội tâm, điển tâm sẽ bị hạ từng công tác, tức là tham dục, sẽ xảy ra nhiều chuyện bất trắc của cuộc đời còn lại.

Kệ :

Hạ từng công tác điển dục hoài
Trí tuệ không minh chẳng có tài
Tình cảm không còn gieo ý động
Khổ tâm cực trí vẫn lầm sai.

Tưởng Niệm Tổ Sư Đổ Thuần Hậu

12 tháng 10 âm lịch
(ngày 11 tháng 11 năm 2016)

Tổ Sư Đổ Thuần Hậu (1883-1967)

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

“Uống nước nhớ nguồn” một nền tảng cao quý đối với một xã hội hay một tổ chức luôn luôn coi trọng luân thường đạo đức. Cũng theo truyền thống quý báu này, ngày tưởng niệm Tổ Sư hằng năm là 12 tháng 10 Âm lịch, nhằm ngày 11 tháng 11 năm 2016 là một ngày lễ quan trọng với tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới, qua công ơn sáng lập Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí của Đức Tổ Sư - Đổ Thuần Hậu

Ngày tưởng niệm Đức Tổ Sư hằng năm, ngoài những hình thức hội họp lễ nghi, đây cũng là cơ hội gia đình Vô Vi quây quần hội tụ, nêu cao tinh thần “Tôn sư trọng đạo” một lòng tri ân, ghi nhớ công lao hạnh nguyện tu hành của Thầy Tổ. Cùng nhau thực hành, tiếp tục duy trì và phát triển những thành quả sáng tạo mà Đức Tổ Sư đã để lại.

Nhân dịp lễ tưởng niệm Đức Tổ Sư, chúng con thành kính tri ân Đức Tổ Sư đã sáng lập pháp thiền khoa học, thực hành hữu dụng, mang lại lợi ích cho người Việt Nam nói riêng và cho nhân sinh nói chung.

Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập trong ngày tưởng niệm Đức Tổ Sư.

Kính Thưa,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

Ghi Chú: Có nhiều bạn thắc mắc về ngày liễu đạo của Tổ Sư qua các kinh sách đã xuất bản. Chúng tôi sẽ hiệu đính khi có ấn bản mới.

Mời các bạn xem hình chụp mộ Tổ Sư trên website <http://www.voviphatphap.org/pix/TombDTH.jpg>

MẪU ÁI 30

*Xét xem cây cỏ còn tươi
Còn tôi còn nó còn người văn minh
Tình thương hiền mẫu chơn tình
Con lo gìn giữ lấy mình mới nên.*

Sự sanh sanh hóa hóa trường tồn ở thế gian đều phải quy về chơn điển thanh, không tình thương, không động, là nơi ẩn trú cuối cùng của tâm hồn loài người.

*Động tâm phát kích lại cười
Vui buồn lẫn lộn người người phải mang
Thế sanh tương cảm mọi đàng
Bàng hoàng cực khổ khó an nổi lòng.*

Sự diêu động từ bên ngoài cho đến bên trong, nó làm cho con người cuống cuống theo ngoại cảnh, rồi tự nhận xét lấy sự thiếu thốn và tự tăng gia sự tham sân ác độc để thủ thế trong sự sống.

*Thiên tình chuyển tiếp hóa công
Công sanh công dưỡng công trồng nên cây
Phát sanh bài tiết hằng ngày
Đổi thay thay đổi dở hay vui hòa.*

Sự xây dựng chuyển tiếp của loài người đã và đang tiến trên đà tiến văn minh, sự thông cảm sẽ thực hiện sau sự giằng xé động chạm bởi sự lầm than và ngoan cố của loài người.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 13/6/1971)

Thông Báo của Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Một Số Hình Ảnh Đại Hội Vô Vi Quốc Tế "Du Hành Đạo Pháp 2016" tại Thansur Bokor - Núi Tà Lơn, Cambodia đã được cho lên website. Mời các bạn vào xem:

<http://www.voviphatphap.org/calendar/photo.html>

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ấn Tổng Kinh Sách, Đặc San Vô Vi, DVD

1. Hoàng Thị Thu Hà	Việt Nam	\$5,000,000 ĐVN
2. Ân Danh	Canada	\$5,000 USD

Mọi phát tâm đóng góp liên hệ đến việc ấn tổng xin vui lòng liên lạc về email :
kinhsachvovi@gmail.com

Phát Tâm Ấn Tổng Xin Điền:

- Tên Họ :
- Địa chỉ :
- Email :
- Điện thoại :
- Phát tâm số tiền :USD, CAD, EUR, AUD, Đồng
- Check money order xin đề: **VoVi Friendship Association of New York**

Và gửi về địa chỉ:
VoVi New York
118 Pheasant Cir.
Brentwood, NY 11717

Kính thư,
Ban Kinh Sách

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ảnh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

THẤY & HIỂU

Tôi thường nghe người ta nói : “Trăm nghe không bằng một thấy” để nói lên sự khác biệt giữa nghe và thấy đối với một sự việc. Những việc mà ta được nghe kể lại, thường thường là bị “tam sao thất bản”, tức là nó thường bị sai lệch hoặc bị thêm bớt ít nhiều so với sự thật, ít khi được chính xác 100% so với sự việc chính mắt ta thấy, chứng kiến tận nơi tận chốn. Qua câu nói trên, người đời có ý khuyên ta chớ quá tin những gì qua lời đồn đãi của thiên hạ, thị phi của dư luận mà bị gạt. Điều này quả thật hợp lý!

Từ ngày gặp được Pháp lý Vô Vi (PLVV) và thực hành đến nay, tôi lại khám phá ra một chân lý mới nữa là : “Trăm thấy không bằng một hiểu”. Thấy được, nhìn được tận mắt một sự việc đã là khó, là hay, nhưng hiểu được điều mà ta thấy lại càng hay và càng khó hơn nhiều. Mà hiểu được mới là điều quan trọng. Để hiểu được một sự việc trong cuộc đời hữu vi bình thường, đôi khi đã là khó; để hiểu được một hiện tượng trong cõi Vô Vi Diệu Giới thì lại càng khó khăn, phức tạp hơn bội phần. Cũng vì thế mà trong Thiền Pháp Vô Vi, có rất nhiều bạn đạo đã bị nhầm lẫn, sai lệch và bị gạt bởi cái thấy của mình qua công phu tu chứng. Thấy thì có thấy, thấy rất nhiều nhưng hiểu thì không, hoặc rất hiếm. Đa số lại hiểu theo sự suy diễn qua kiến thức hạn hẹp, mơ hồ của bản thân, thành ra vô tình tự gạt mình và rồi bị người ta gạt. Trên đường tu học, tức đi tìm chân lý mà như thế thì thật là vô cùng tai hại, bởi vì ta cứ nhận giả làm chân, rốt cuộc chân lý thì vẫn còn mãi mù xa, mà sự mê lầm thì đầy dẫy. Hành giả cứ ôm ma mà ngỡ là Phật, để rồi sau cùng nhận lấy những kết quả thật là đau lòng, tiêu hao bao thời gian và công sức của chính

mình trong một kiếp người mà chẳng được gì. Thật là đáng buồn và đáng tiếc lắm thay!

Đi vào Vô Vi là đi vào thế giới điển quang huyền bí siêu hình, mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có những người tu thiền, khai mở được phần nào khả năng trực giác của tâm linh mới có thể chứng đạt được. Những chứng nghiệm và hiểu biết của Vô Vi Diệu Quang này cũng không thể đem trí đời, tức những kiến thức hữu vi, sách vở, trường lớp, thầy dạy... mà suy xét được. Chỉ có tâm linh tự khai sáng và tự hiểu mà thôi. Cho nên đơn giản, hoặc hiểu hoặc không hiểu! Nếu như đã không hiểu thì hãy để nó qua một bên và chịu khó tiếp tục công phu tu tập cho đến một lúc nào đó đủ trình độ tự khắc sẽ hiểu. Chứ nếu đã không đủ trình độ để hiểu mà lại cố tìm cách suy luận, diễn giải theo kiến thức đã thu thập ở trường đời, ở kinh sách để hiểu nó thì khó mà tránh được lệch lạc, sai lầm (*hầu như là hết 99% bị sai trật!*). Có lẽ vì vậy mà ngày xưa Đức Thích Ca đã tuyên bố : “Chân lý bất khả tư nghì”. Ngày nay Ông Tám cũng thường nhắc nhở các đệ tử : “Nghe bạn đạo, chớ tin bạn đạo, tin là bị gạt!”, hoặc “Các bạn cũng chớ vội tin tôi, hãy thực hành để tự chứng!”

Tuy nhiên, vì quá ham muốn, cầu mong vọng động mà nhiều bạn đạo trong PLVV của Ông Tám đã mắc phải những sai lầm vô cùng tai hại và đáng tiếc này. Một số đồng đã vô tình nhận ảo làm chân, nhìn gà hóa cuốc, coi ma là Phật để rồi bị gạt. Nói là bị gạt chứ thật ra là các bạn ấy đã tự gạt mình vì tánh tự cao tự đại của chính mình, các bạn ấy đã không tự thật thà với chính mình, không chịu nhìn nhận sự kém cỏi, trần tục, ngu dốt vẫn còn đầy dẫy trong thân tâm của mình hiện giờ, tự khuất lấp

nó và rồi cứ tưởng nghĩ là mình đã có trình độ cao, là đại căn, là đã tu nhiều ở tiền kiếp v.v...nên cứ hể thấy ánh sáng, thấy điển trước mắt (*thường là điển Ngũ Hành*), thì cho đó là Mâu-ni-châu (*tức hào quang thanh điển*), thấy vị nào lộng lẫy, uy nghi trước mắt (*thường là do ma quỷ thị hiện*) thì cho ngay là Tiên, Phật, Trời đến viếng thăm mình, trợ lực cho mình (*vì là đại căn mà!*), mặc dù thực ra bản thân mình chưa đủ khả năng để hiểu được đó là điển gì, hoặc đó là vị nào trong khối Vô Vi. Vì cống cao, vì ham muốn hoặc vì tự ái, các bạn đã cố tìm ra lý lẽ, suy diễn ra một sự thật hợp lý, hợp giáo điều kinh sách, để chấp nhận nó. Hóa ra các bạn đã tự gạt chính mình mà không hay. Càng suy diễn nhiều chừng nào thì lại càng bị gạt nhiều chừng ấy. Con ma nó lại thấy biết rõ những tư tưởng và những ham muốn của chúng ta, nên nó sẽ dễ dàng biến hiện y như ý chúng ta tưởng nghĩ, và rồi “cá bị cắn câu”, và thế là cả một công trình vĩ đại bấy lâu nay đành đem đổ biển trong phút chốc, sự tự tu tự tiến trở thành nhờ đỡ, ỷ lại, và nô lệ cho tha lực vô hình.

Cho nên, người tu Thiền Vô Vi phải luôn tự xét chính mình, những gì ta thấy mà không hiểu thì chớ vội tin, cứ coi như ta không thấy không nghe là tốt nhất. Ông Tám cũng đã từng nhắc nhở về vấn đề này qua câu nói : “Khi các bạn ngồi thiền mà thấy Ông Tám đến trước mặt thì các bạn hãy nói với Ông Tám đó là : Tôi không biết gì hết, tôi không tin ai hết, mời quý vị đi gặp Thầy tôi là ông LSH đó, chứ tôi không biết gì hết!”. Điều này có nghĩa là, Ông Tám mà hành giả đã gặp chắc chắn là giả mạo, tá danh để lừa gạt người tu nhẹ dạ, mê tín và dễ tin. Ông Tám dĩ nhiên là sẽ không bao giờ thị hiện qua âm thanh sắc tướng như vậy đối với các học trò chưa đủ trình độ trực nhận qua tâm linh điển giới; bởi vì làm như thế hóa ra vô tình Ông Tám đã đẩy học trò mình vào thế bị lừa đảo à? Bởi ma quỷ dư sức thị hiện theo kiểu âm thanh sắc tướng như thế. Trong Mục Bé Tám có một câu Ông Tám đã giảng về “Chiếu Thức” như sau : “Chiếu thức có nghĩa là phóng một luồng điển xuống đỉnh đầu của hành giả để dẫn tiến tâm linh...”. Tu thiền là trở về với không không vô vi thanh nhẹ, vô tình vô sắc, an vui tự tại nơi tâm mới là chính, và cũng từ đó hành giả mới khai minh tâm thức, tự đạt tới sự hiểu biết mà không phải dùng đến sách vở, giáo điều hay Thầy dạy. Thầy chính là sự sáng suốt của mỗi người!

Cho nên, có nhiều bạn đạo Vô Vi cứ khoe mình thấy này kia kia nọ đủ thứ, nhưng xét qua tính tình vào đạo hạnh của họ thì thấy còn quá nông nổi và yếu kém, từ đó ta hiểu rằng cái mà họ thấy, thực ra chỉ là ánh sáng của bên ngoài tha lực thị hiện để mê hoặc, dẫn dụ họ đấy thôi. Bởi vì đạo hạnh còn non kém, tánh khí còn nông nổi, bộp chộp, tham sân si dục còn đầy trong thân tâm, thì làm sao có đủ định lực thanh nhẹ mà khai mở huyền năng, mở tâm linh trực giác, mở huệ mà tự thấy!? Sự việc thật quá dễ hiểu, nhưng vì quá ham mê thần thông, ham sắc tướng và thiếu thành thật với chính mình, không nhận biết được sự yếu kém, trần trước của tự thân nên hành giả đã tự mình khuất lấp, bao che, biện luận đủ điều, rồi tự cho mình là cao, là có trình độ và từ đó tự gạt chính mình và bị tha lực gạt, dẫn lạc mà không hề hay biết. Ông Tám đã có lần khuyên : “Người tu muốn tiến phải thật thà với chính mình” hoặc “Thấy được mình ngu là đại phước”.

Ngoài ra, còn một vấn đề nữa mà tôi muốn nêu ra đây để các bạn lưu ý là : người bị tha lực gạt, cho thấy này kia kia nọ, thường họ rất khoái thuyết giảng, lạm dụng văn chương trong kinh sách, lý thuyết, giáo điều để thuyết phục người khác. Họ khoái nói và hình như để mất sự tự chủ bản thân nên thường huyền thuyên bất tận, nói chẳng biết dừng, nói hoài không chán, ai mà gặp họ thì chỉ nghe cũng đủ mệt. Khổ nỗi là họ thường chỉ thích nói về cái biết, cái hay của mình, chứ không cần biết người nghe có thích nghe hay không, nhất là họ chẳng cần tìm hiểu xem người đối diện cần gì, muốn tìm hiểu vấn đề gì. Tóm lại, họ thích nói về cái ta, đề cao bản ngã và chẳng quan tâm gì đến nỗi lòng của người khác. Họ vì mình mà nói (*cho thỏa mãn sự ham muốn khoe khoang*) chứ không vì nhu cầu của người mà nói. Cho nên, khi tiếp xúc với những hạng người này chúng ta phải thận trọng; nếu mê theo những tà thuyết của họ, chúng ta sẽ bị dẫn dụ vào con đường mê lầm và bị điều khiển bởi tha lực, vô tình đánh mất sự tự do, tự tu tự tiến của mình và làm nô lệ cho họ.

Do đó, những người tu thiền theo PLVV của Ông Tám cần phải lưu ý về những sự kiện thấy nghe và hiểu biết ở trên. Luôn luôn sống thật với chính mình, lo quay vào tự xét thấy cái dở, cái xấu, cái sai của chính mình để kịp thời cải sửa, tu hành cho siêng năng, đúng đắn. Đừng chạy theo những quyền năng, phép thuật cao siêu của khối linh, khối

thần thông mà lạc vào đường tà đạo, để rồi tự đánh mất duyên lành, xa Thầy bỏ pháp và làm tất ngẩn con đường thực hành tự cứu và tự giải thoát cho chính mình.

Người tu thiền theo PLVV thấy nghe mà chưa hiểu được rõ ràng thì nhất quyết không vội tin. Cứ tiếp tục nhẫn nại công phu tu tiếp; khi nào đủ trình

độ khai mở trực giác tâm linh thì tự khắc sẽ hiểu (mà không cần phải suy nghĩ bằng trí óc). Nhất nhất tâm niệm như vậy thì mới hy vọng không bị mê lầm và lạc lối, đúng như lời Ông Tám đã dạy: “Chỉ có người khai triển trực giác thì mới minh chánh được!”.

(Mai Chát, 12/01/2000)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Sài Gòn ngày 2 tháng 03 năm 1999,

Kính gửi Đức Thầy cùng Quý Đạo Hữu quý mến,

Con đề ý thấy mấy năm gần đây, mặc dù Đức Thầy thường nói đến Pháp Luân Thường chuyển (PLTC), nhiều đạo hữu cũng có rất nhiều câu hỏi về PLTC và đã được Thầy trả lời cặn kẽ, nhưng tới nay vẫn còn không ít điểm thắc mắc. Trước tình trạng này con xin phép được đóng góp một phần. Vì con nhận thấy PLTC rất quan trọng, cho nên cần phải kêu gọi hành giả thực thi cho đúng đắn.

Trong những lần anh chị em đến nghiên cứu hơi thở với Đức Thầy thì Đức Thầy thở một hơi chỉ có 1 phút 30 giây. Tuy nhiên trong các bài giảng của Đức Thầy thì lại có rất nhiều đoạn cho biết là hành giả vô vi có thể pháp luân thường chuyển với hơi dài vô tận. Chẳng hạn như : “cái hơi tự ý nó chuyển là nó đi dài dài. Vô bao nhiêu nó cũng vô vô... , nhẹ. Một hơi dài ghê lắm, mà rất nhẹ, bằng ý.” (trích trong *Thực Hành Tự Cứu*, trang 151). Trong nhiều bài giảng khác cũng có những đoạn nói về PLTC tương tự như vậy. Thưa Thầy, tại sao lại có 2 hiện tượng rất cách biệt nhau như vậy ? Phải chăng Thầy đã cố tình thở ngắn lại để lấy đó làm cái căn bản chung cho tất cả hành giả thực hành Pháp Luân Thường Chuyển? Điều đó ví như khi chúng ta muốn xây cái nhà là phải làm cái nền cho đúng mức chịu đựng của nó, còn cái nền không đúng thì cái nhà sẽ dễ bị đổ về sau. Còn khi Thầy nói đến những chỗ hít thở pháp luân thường chuyển hơi vô hoài như vậy là ở mức cao hơn mà hành giả sẽ đạt được và có thể đạt được nếu chịu khó kiên trì tập đúng theo lời chỉ dẫn trong kinh sách của Đức Tổ Sư là “hít cho tới nghẹt, tức hơi khó chịu” và theo lời chỉ dẫn của Đức Thầy là “hít cho tới ngộp tức chết bỏ”? Từ cái căn bản như vậy, nếu hành giả cố gắng “làm thét, làm thét” như sự kêu gọi của Thầy thì nó sẽ mở ra

để tiến tới chỗ khi hít vô không còn thấy ngộp nữa. Đó chính là lúc bắt đầu đạt được sự thanh nhẹ.

Sau khi không còn thấy hơi thở ngộp mà lại thấy nhẹ trong lúc thở pháp luân nữa là hành giả đã hít được thanh khí điển. Hít thanh khí điển để khai thông ngũ tạng, thâm đốc mạch, niệm Phật rất ít tạp niệm, mới thật sự quay vào trong để sửa tâm, sửa tánh, để vào định trong lúc thiền. Lúc đó hành giả sẽ nhận thấy con đường tiến rất rõ rệt, ít có trạng thái “tiến một bước lùi ba bước” như đã từng có từ mấy mươi năm qua.

Cuốn Nghiên Cứu Pháp Luân đã gom góp và ghi lại những điều chỉ dẫn về PLTC của Đức Tổ Sư và của Đức Thầy, cộng thêm phần thực hành của những đạo hữu đã thực hành đúng theo lời chỉ dẫn ghi trong đó. Tuy nhiên, do có sự khác biệt trong lời giảng của Thầy và trong lúc thầy thở cho bạn đạo xem như đã nêu ở trên, nên nhiều người đã cho rằng quyển sách đó chủ trương sửa pháp và nói quá sự thật.

Con kính mong Đức Thầy làm rõ điều này để giải toả mọi ngờ vực, hoang mang của nhiều đạo hữu.

Điều mà con thiết tha mong ước là anh chị em chủ thiền đường, chủ thiền viện và anh chị em có hoài vọng mình tiến bộ, để tâm nghiên cứu cuốn Nghiên Cứu Pháp Luân mà Đức Thầy đã nhiều lần xác nhận.

Với kinh nghiệm thực hành, anh chị em chúng con ở VN sẵn sàng trao đổi và cùng học hỏi để cho phần thực hành được mau tiến bộ. Quý bạn đạo hải ngoại có thể trao đổi với đạo hữu Nguyễn Huỳnh Chung tại Mỹ, đạo hữu Hữu Ân tại Úc.

Con kính xin Đức Thầy cùng Quý Đạo Hữu tha thứ vì đã làm mất rất nhiều thời giờ quý báu của các bạn.

Con xin được phép hôn Đức Thầy và kính chúc Quý Đạo Hữu tinh tấn trên đường tu học.

Con, L

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

L. con,

Hơi thở là một liều thuốc đã thông cơ tạng. Lúc ban đầu hít mạnh lần lần đi đến nhẹ chuyển bằng ý; bụng vẫn phình, chuyển lên đầy ngực và tung lên bộ đầu. Khi bộ đầu được rút từ lỗ mũi và trung tim bộ đầu đồng hít thì hơi thở trở thành ánh sáng. Khi quen rồi, chỉ biết thở bụng như lúc sơ sanh. Muốn biết giá trị của Pháp Luân Thường Chuyển thì hãy nhìn sự sống của con rùa, chỉ nhờ PLTC mà sống nghìn năm. PLTC cũng là thuốc trường sanh của Trời Đất đã cung ứng nguyên khí cho chúng sanh

an vui. Rất cần cho sự sống hằng ngày. Cho nên người tu có đời có đạo là đầy đủ và an vui. Không còn sự thiếu thốn suy tính lằng nhằng như người đời quên Trời Đất và Đạo là chỉ có dôn cục tham lam, thắc mắc và sân si. Biết được nguyên khí của Trời Đất, thì hít thở càng nhẹ càng quý. Bộ đầu khai thông thì chiều sâu càng ngày càng rộng mở. Sáng tức là thanh nhẹ. Sáng tức là quân bình, dũng mãnh tu tiến, quý trọng sự thanh cao, không chạy theo sự nặng trọc, tự giải toả sự phiền muộn sái quấy.

Quý thương,
Lương Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Tháng 2 năm 1999
VÉ SỐ

Vé số ủng hộ người hiền
Phát tâm xây dựng vượt xuyên thế tình
Thực hành đóng góp tâm linh
Chỉ tiêu phát triển cảm minh đất trời
Cùng chung xây dựng hợp thời
Cùng chung cùng tiến hợp thời thăng hoa
Tình trời xây dựng thiết tha
Độ tha không ngọt chan hòa tình thương
Cùng chung xây dựng dựa nương
Tình trời tốt đẹp yêu thương muôn loài
Cùng chung xây dựng tiến hoài
Tham gia sống động chẳng ai ngỡ ngàng
Cùng chung huynh đệ bạc bàn
Dựng xây đóng góp đàn hoàng hơn xưa.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Hai Mươi Chín (tiếp theo)

LUẬN ĐẠO PHÁP, VIÊN THÔNG TÙY DUYÊN HIỂN LỘ

HỒI TỘI HỒN ÂM PHỦ THỆN TẢ QUÁ KHỨ

...
Vong Hồn: Thưa, tôi xin thuật lại những hành vi lúc sống của tôi, vốn là kẻ thông minh song chỉ vì một phút lỗi lầm mà đi lạc vào đường tối tăm, cũng bởi tại tôi có tính hung hăng hiếu thắng. Lúc còn đi học, đã kết giao với loại bạn bất lương, thường hiếp đáp các học trò hiền lành nên hồi đó tôi là tên du đảng nổi danh, luôn luôn gây ra các trận ẩu đả, phạm những lỗi lầm quá lớn, thành sớm bỏ học hành, trốn khỏi gia đình tới Đài Bắc kiếm sống. Khi mới tới Bắc Bộ, xin được học sửa xe hơi một thời gian, song ngựa quen đường cũ lại kết giao cùng bọn lưu manh hành động bất lương, gây sóng gió lớn lao. Sau một thời gian, vì muốn có thật nhiều tiền, tôi lại đi theo băng chuyên nghề cạy khóa, ban đầu đánh cắp xe đạp, về sau liều mạng đánh cắp cả xe gắn máy, xe hơi để bán lấy tiền. Tuy ngón nghề rất giỏi, song tôi cũng từng bị bắt và bị ngồi tù ít năm. Sau khi ra tù tôi đã không chịu giác ngộ lại còn tiếp tục lập bè kết đảng, hằng ngày tính chuyện ăn hàng. Bữa nay sau khi cùng đồng đảng nhậu nhẹt say sưa lái xe về nhà tới nửa đường vì suốt ngày tâm thần bất ổn, kết quả chỉ một chút sơ ý, xe lao vào đầu cầu, hồn lìa khỏi xác. Thật không ngờ... A, cũng bởi tại lúc sống không lo làm người lương thiện khi thác xuống âm phủ mới biết là chỉ chết phần thể xác còn linh hồn vẫn còn tồn tại.

Thái Sinh: Vong hồn đã thuật lại những điều từng làm khi còn tại thế, không hề giấu diếm mấy may, quả là hết sức thành thật. Hi vọng những điều hiếm có đó sẽ là tấm gương tốt cho người đời soi chung, tin rằng những kẻ bất nhân đang âm thầm tác yêu tác quái trong bóng tối được đọc những điều vong hồn vừa thuật lại chắc chắn sẽ sớm hồi tâm, quay về đường quang minh chính đại... Xin vong hồn thứ hai thuật rõ lại những hành động đã làm lúc còn tại thế?

Vong Hồn: Lúc sống tôi ham mê cờ bạc, bây giờ tôi kể lại hi vọng sẽ không bị chê cười.

Thái Sinh: Vong hồn, không có chuyện đó đâu, xin cứ an tâm.

Vong Hồn: Kể lại những hành động của đám người ham mê cờ bạc, chắc chắn sẽ có kẻ nghiêng rãnh trợn mắt, vì tại nơi chiếu bạc người ta đối xử với nhau chẳng khác gì phường giặc đấu. Bề ngoài thì anh anh tôi tôi, song trong bụng giấu cả bồ dao găm, tình bạn chân thật rất hiếm có, dù là đôi bạn thân đi nữa, song khi ngồi vào chiếu bạc thường thường tình bạn cũng bị tổn thương, hoặc có khi còn biến thành kẻ thù của nhau.

Thái Sinh: Lời nói của vong hồn chắc chắn sẽ giúp nhiều người tỉnh ngộ, quả là liều thuốc thần diệu, tuy nhiên tôi cũng còn hoài nghi không thể tin tưởng được rằng những kẻ ham mê cờ bạc lại thay lòng đổi dạ mau đến như vậy.

Vong Hồn: Được, tôi vốn là một nông dân nhưng lại mưu cầu vinh hoa phú quý, nên mới dời tới Bắc Bộ để mong thực hiện ý đồ, ban đầu làm thợ nề, trong giờ nghỉ bày trò đánh bài chơi, sau đó trở thành ham thích, liền rủ nhau tới sòng bạc, càng đánh càng say mê. Thời gian sau tôi mới khám phá ra rằng nơi các sòng bài thường có các mảnh khố gian lận, do đó nắm chắc được phần thắng. Bởi vậy tôi đã học cách xảo trá của họ, rồi lợi dụng cơ hội rủ rê bạn bè hoặc làm quen với các thương gia giàu có để đưa họ vào tròng, bắt kẻ thân sơ tôi đều lập kế lừa họ, thậm chí đến cả anh em tôi cũng không từ. Lúc mới bắt đầu đánh tôi đều vò thua để làm kẻ đưa mồi nhử cá, cho tới khi cá cắn câu tôi mới giật.

Thái Sinh: Vong hồn giật như thế nào?

Vong Hồn: Các con bạc càng ăn càng đánh lớn, cho tới lúc họ hoa mắt vì tiền tôi mới ra tay, như vậy thì không phải là kẻ chuyên sống bằng nghề cờ gian bạc lận thì làm sao biết nổi? Nên có rất nhiều người đã bị tôi làm cho tán gia bại sản, giờ đây nghĩ lại tôi quả là kẻ vô cùng bất nhân.

Thái Sinh: Đúng hành động như vậy là phản lại luân thường đạo lý.

Tế Phật: A, đêm nay thời giờ đã trễ, trò ngoan mau lên đài sen chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Thưa con đã sẵn sàng, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã về tới Thánh Hiền Đường, Thái Sinh mau xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

